

Szégyenlős álmok

(22.)

Razumihin az alvó Raszkolnyikovhoz

*A szád rezgése árulkodó,
amint ismét az arcodra nézek,
te mindig alvó, állandóan fáradt
barátom. Hisz még így sem vagy
nyugodt, zihálsz, miközben tudód
nem is a szíved zaklatott ütemére
moccan, és a szemed hunytan is pislákol
ebben a levert, félhalott csillag-
állapotban. Hová zuhansz tovább,
mi bánt, kérdezem, de sosem felelsz,
csak hullsz tovább, álmodban is ezer
különféle szakadék sötétje zaklat.
Közönyöd éberem egyszerű hiúság,
főleg zárkányi szobádban, ahol napok
óta önkéntesen fuldokló rab vagy.
A gondolat mindig rémisztőbb,
ha gyanú élteti, és nyomorult egy árva az,
talán érzed is már, akit a szeretet
sehogy sem békéltet itt. Mit tettél,
kérdézném, de pont a tett, mi idegen
tőled, a kivárási csak látszólag gondtalan.
Vajon az ész vagy a szív sajátja inkább
a félelem? Ki tudja, ám láthatóan minden
porcikádban súlya van. Jut eszembe,
képzeld, valaki gyilkolt a közelben,
a szomszédos utca fertőző pletykától
hólyagos. Gyűrűzik a beszéd, az utca
ezernyi ajkán lázas formát öltenek
az egyenként is vádló szótagok.
Beszélni akarok veled. Erről is.
Mindennről. Érteni, mi fáj. Nyúlj meg,
akár a kút, mit ásni mindig érdelem. Ébredj,
Rogya, ezt kívánom, majd sújts rám,
mint a fény, mely minden reggel
széthasítja éjemet.*

A-val a bécsi Rothko-tárlaton

*A félhomály hívogató csöndjében korai,
figuratív képek. Semmi nyoma feszenegésnek
bennem, pedig készültem is a szembenézés
kényelmetlenségére, hogy akár egyetlen
szín hatása is majdhogynem összetörhet.
Figyellek, mintha érthetném, hogyan is
kerültünk együtt ide ilyen hamar,
miközben te már abban az almazöldben
fürdesz, szemben úszva a nap sárga hullámaival.
Arrébb, hosszant a falon, egy múlt századi életrajz
betűi, vagyis semmi egyértelmű béke, később
az ismert képek arzenálja, gyermekek
guggolnak lángoló négyzetek előtt sorban,
s fokozatosan válik sikollyá minden felhangzó
nevetés a gyakran három részből álló, himlőhelyes
tájra nyíló ablakokban. A másik teremben szinte
csönd. Csak a befűvás, akár egy véget nem érő
lélegzet, terít egyre hidegebb homályt a képekre –
meg az az erőtlen fény. Sehol egy árnyék,
amiben ne egyértelmű szándékot találnék,
s ha volna több időnk, talán őrzítő is lehetne,
hogy egy pasztellszín lázongva nemcsak egy
vászon mélyében él, de ott van képkeretnek.
Közben már egy pamlagon ülünk.
Szemben a fal vörös, pulzál, mint egy
halhatatlan emlék, és nemcsak gondolom,
de mondom is, hogy ennél már csak az volna
izgatóbb, ha az egyik kép előtt szeretkeznénk.*